

อยู่แต่กุญ้อยหลังเล็กเล็ก

วันนี้จะบรรยายต่อด้วยบรรทัดที่ ๓ ที่เขียนไว้ว่า
“อยู่แต่กุญ้อยหลังเล็กเล็ก”

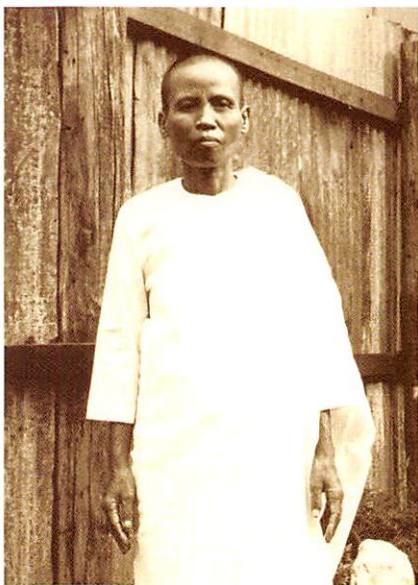
ที่ใช้คำว่า “กุญ้อย” กับชีวิตของคุณยาย เพราะ
ในความรู้สึกนึกคิดของหลวงพี่ที่มีต่อคุณยายนั้น มี
ความรู้สึกว่า คุณยายพ้นมาแล้วจากการใช้ชีวิตคู่
ครองเรือน และความรู้สึกที่มีต่อคุณยาย คือ คุณยาย
เป็นนักบวช

อุบาสิกา เป็นผู้ถือศีล ๘ คุณยายโกนหัวบวช
ตั้งแต่สมัยที่พบหลวงพ่อวัดปากน้ำ หลวงพี่ได้เห็น
วิถีชีวิตของคุณยาย ได้รู้จักคุณยาย ชีวิตของคุณยายคือ

ชีวิตของนักบวช
เพียงแต่ท่านเป็น
หญิงเท่านั้น

ตอนที่เขียนบท
กลอนเปล่าบทนี้ จึง
มีความตั้งใจทีเดียว
ว่า คำอื่นเราใช้ไม่ลง
จริง ๆ ขอใช้คำว่า
“กุฎิ” เพราะคำว่า กุฎิ
นั้นเหมาะสำหรับ

ผู้เป็นนักบวช ก็เลยขออนุญาตใช้กับคุณยายมาตั้งแต่
บัดนั้น

ความหมายของคำว่า อยู่แต่กุฎิน้อยหลังเล็กเล็ก
เป็นการบ่งบอกว่า ชีวิตของคุณยายนั้นสมณะและสันโดษ
สิ่งที่ฟุ้งเฟ้อ สิ่งฟุ่มเฟือย สำหรับคุณยายแล้วไม่มีเลย
หลวงพี่มีโอกาสดำเนินอยู่กับคุณยาย ได้รู้จักคุณยาย ได้อยู่

ใกล้ขีดคุณยายตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๕๑๐ ตอนปลาย ๆ ปี จนกระทั่งถึงปัจจุบัน หลวงพี่ไม่เห็นความฟุ้งเฟ้อและ ฟุ่มเฟือยที่เกิดขึ้นจากความต้องการของคุณยายเลย คุณยายไม่มีส่วนเกินที่รกรุงรัง คุณยายไม่มีส่วนเกิน ที่จะต้องไปปรับ ชีวิตของคุณยายนั้นทุ่มให้กับ การปฏิบัติธรรมเท่านั้น

ถึงคุณยายจะไม่มีสิ่งที่ฟุ้งเฟ้อและฟุ่มเฟือย สิ่ง ที่เกินจำเป็น แต่ชีวิตคุณยายก็ไม่เคยขาดแคลน ชีวิตที่ สมถะและสันโดษของคุณยายนั้น เป็นสิ่งที่ก่อเกิดขึ้น มาจากใจของคุณยายแท้ ๆ บวกกับสิ่งที่ท่านได้รับการ อบรมภายใต้ร่มบารมีของหลวงพ่อดาวุดปากน้ำ ภาณีเจริญ ส่วนหนึ่งเกิดจากใจของท่านแท้ ๆ ที่สั่งสมสิ่งเหล่านี้มา แล้วก็เพิ่มพูนขึ้น เมื่อได้มาใช้ชีวิตที่อยู่ภายใต้ร่มบารมี ของหลวงพ่อดาวุดปากน้ำ

คุณยายเล่าให้ฟังว่า เมื่อคุณยายเห็นธรรมะแล้ว คุณยายทองสุกก็พาไปช่วยพ่อจากนรก หลังจากนั้น

ไม่นาน คุณยายทองสุกพาคุณยายเข้าวัดปากน้ำ ไปถึง
หลวงพ่อดปากน้ำ เมื่อคุณยายไปถึงหลวงพ่อดปากน้ำ
ประโยคแรกที่หลวงพ่อดปากน้ำ ทักคุณยาย ก็คือ
“มาช้าไป”

หลวงพี่เคยถาม “ยาย ยาย พอยายได้ยิน
ประโยคนี้จากหลวงพ่อดปากน้ำ ยายรู้สึกอย่างไร ? ”
คุณยายท่านก็ตอบตรงๆ นะ “ยายถึง งง อยู่เหมือนกัน
ว่า เรามาช้ายังงี้ เพราะยายก็นึกว่า ยายไปถึง
หลวงพ่อดปากน้ำ ตอนนั้นยายอายุประมาณ ๒๙ ปี
ยายถึง งง อยู่เหมือนกันว่า เรามาช้ายังงี้ แต่ก็ไม่ได้
พูดอะไร” หลวงพ่อดปากน้ำท่านรู้ของท่านว่า คุณยาย
มาช้าไปกับสิ่งที่ท่านกำลังจะทำ

ถ้าคุณยายไปถึงวัดปากน้ำตอนที่คุณยายอายุ ๒๙ ปี
ตอนนั้นน่าจะประมาณ พ.ศ. ๒๔๘๑ และหลวงพ่อด
วัดปากน้ำ ตอนนั้นท่านควรจะอายุประมาณ ๕๔ ปี
ตัวเลขอาจจะบวกลบผิดหน่อยนะจ๊ะ เพราะหลวงพี่คะเน
จากประวัติที่คุณยายได้พูดถึง แล้วก็คำนวณออกมา

เป็นตัวเลข แล้วคุณยายก็ใช้คำว่า “ไปถึงตอนนั้น ก่อนสงครามโลก” สงครามโลกเริ่มประมาณ พ.ศ. ๒๔๘๔ หรือ ๒๔๘๕ นั้นแหละ และต่อไปจนกระทั่งปี พ.ศ. ๒๔๘๘

แล้วท่านก็ขยายความต่อไปอีกว่า “ไปถึงตอนนั้น เขาหนังธรรมะกัน” ท่านใช้ศัพท์ว่า “เขากำลังเริ่มเชียว” คำว่า เริ่มเชียว ก็แสดงว่า เป็นช่วงเวลาที่หลวงพ่อดัดปากน้ำ ท่านได้ทุ่มเทชีวิตของท่านอยู่กับการปฏิบัติธรรมและทำวิชา แล้วก็เริ่มเชียวชาญ

คุณยายขยายความต่อไปอีกว่า “ไปเชียวจริง ๆ นี่ พอหลังจากย้ายไปอยู่วัดปากน้ำไม่นาน พอเริ่มเข้าสู่ สงครามโลกก็เชียวจริง ๆ เชียวมาก และที่เชียวมากนั้น ยายก็เลยพลอยเริ่มเชียวในวิชาที่ปฏิบัติกันด้วย” นี่คือการบอกเล่าของคุณยาย ที่ท่านพูดเอาไว้อย่าง ๆ เรื่องชีวิตของท่าน ที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

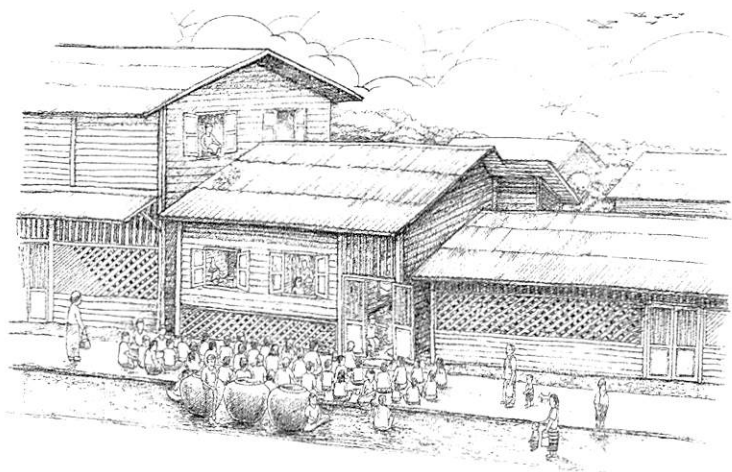
ถ้าหากว่า หลวงพ่อดัดปากน้ำท่านกำลังอยู่ใน ช่วงของการทุ่มเทให้กับการปฏิบัติทำวิชา โอกาสที่

ท่านจะไปดูเรื่องอื่น ๆ เข้าใจว่าจะน้อยลง เพราะฉะนั้น เมื่อคุณยายเข้าไปอยู่ที่วัดปากน้ำ ในช่วงนั้นท่านต้องอยู่ง่ายกินง่าย เพราะหลวงพ่от่านตั้งโรงครัวเพื่อที่จะเลี้ยงลูก ๆ ของท่าน หลังจากนั้นแล้วก็ทำมาตลอดจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้

ชีวิตความเป็นอยู่ในวัดปากน้ำสมัยนั้น เท่าที่ฟังจากคุณยายก็ตาม ฟังจากหลวงพ่อดัมมชโยที่ท่านได้รวบรวมประวัติเอาไว้ก็ตาม หลวงพ่อก็มีโอกาสได้ฟังหลวงพ่อดัมมชโยเล่าให้ฟังว่า บางที่เขาขอมาอยู่เพิ่มหลวงพ่อดัมมชโยท่านก็อนุญาต เพราะเห็นความตั้งใจในการประพฤติปฏิบัติธรรม แล้วท่านก็อนุญาตให้อยู่ได้ แต่ก็ต้องไปช่วยกันขนขวายหาที่อยู่กันนะ คือ หาไม้มาต่อเติมกัน สรุปลได้ง่าย ๆ ว่า คับที่อยู่ได้

คุณยายของเรากับคุณยายทองสุข เมื่อมาถึงวัดปากน้ำ ก็ไม่ได้ต่างจากคนอื่นเลย ที่อยู่ของท่านก็เป็นบ้านหลังเล็ก ๆ ท่านใช้ชีวิตอยู่บ้านหลังนั้นต่อทอด

บ้านหลังเล็ก (บ้านกัลยาณมิตรหมายเลข ๑)

กันมา คุณยายบอกว่า “เมื่อยายไปถึงหลวงพ่อดปากน้ำ หลวงพ่อดปากน้ำถามอยู่ไม่กี่ประโยค แล้วท่านก็ส่งเข้าไปในที่ทำวิชา นั่งธรรมะกลางคืน ๖ ชั่วโมง กลางวัน ๖ ชั่วโมง วันหนึ่งก็ ๑๒ ชั่วโมง”

จากประโยคนี้ก็คือ เวลาในชีวิตของท่านในแต่ละวันนั้น ท่านจะทุ่มอยู่กับการปฏิบัติธรรมทำวิชาวันละ ๑๒ ชั่วโมง เป็นอย่างน้อย และถ้าหากเรามองช่องว่างของเวลา เราก็จะได้เวลาที่ท่านใช้เพื่อบริหารชั้นดี ดูแล

เรื่องความเป็นอยู่ของท่านเอง อีก ๖ บวก ๖ ชั่วโมง เช่นกัน

คุณยายนั่งธรรมะกะตึก คือ เข้านั่งตอนเที่ยงคืน ๖ ชั่วโมง ไปออกตอนสว่าง สว่างแล้วท่านก็มีเวลาพัก เพื่อบริหารชั้นและเรื่องต่าง ๆ นั้น ๖ ชั่วโมง แล้วก็กลับเข้าไปนั่งตอนประมาณเที่ยงวัน ๖ ชั่วโมง ไปออกตอนเย็น แล้วก็มีเวลาพักอีก ๖ ชั่วโมง

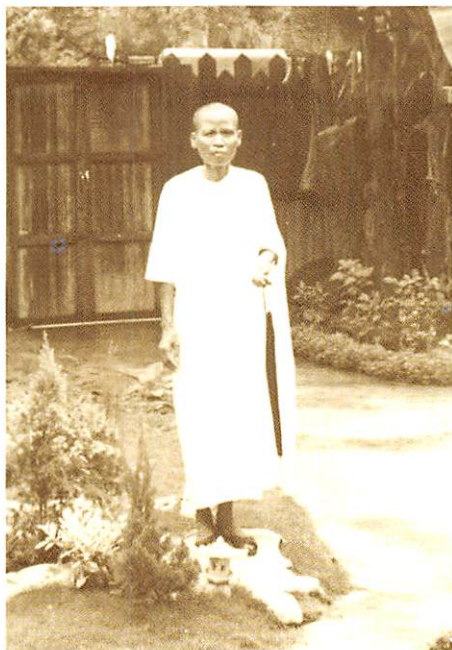
ถ้าหากเรานึกถึงตารางเวลาอย่างนี้ เราลองไปตั้งต้นตอนภาคเย็นถึงคำของคุณยาย ท่านมีเวลาพัก ๖ ชั่วโมง พักของคุณยายก็คือ บริหารชั้น อาบน้ำ ทำความสะอาดที่พัก และหลับนอน ถ้าจะเนตามนี้ ท่านต้องตื่นก่อนเที่ยงคืน เพื่อที่จะไปนั่งธรรมะตอนเที่ยงคืน ท่านได้หลับจริง ๆ ประมาณสัก ๔ ชั่วโมง

เมื่อนั่งธรรมะไป ๖ ชั่วโมงแล้ว ไปออกตอนสว่าง ออกตอนสว่างนี้ งานบริหารชั้นก็จะเกิดขึ้น ตั้งแต่ล้างหน้า รับประทานอาหาร สารพัด ท่านจะมีเวลาพักผ่อนเพิ่มขึ้นก็อีกไม่มาก ชีวิตของท่านได้นอนหลับ

พักผ่อนจริง ๆ อยู่ในเกณฑ์ ๔-๕ ชั่วโมงต่อวัน ท่านทำ
อย่างนี้เป็นเดือน เป็นปี หลายๆ ปี ประมาณ ๒๐ ปี
ก็เป็นอย่างนี้

ถ้าดูตามนี้ เวลาที่ท่านใช้บริหารเรื่องความเป็นอยู่
นั้น ท่านไม่มีโอกาสเลยที่จะเข้าไปในเรื่องที่ฟุ่มเฟือย
ที่พักของท่านจึงไม่มีความจำเป็นต้องใหญ่โต หรูหรา
แล้วท่านก็บริหารในสิ่งที่ท่านมีอยู่ให้อยู่ได้ แต่เพราะว่า
จิตใจของท่านมีความสมถะและสันโดษมาตั้งแต่ต้น
บวกกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ด้วยใจของท่านจรดธรรมะ
ท่านเอาธรรมะเป็นใหญ่ เพราะฉะนั้น เรื่องความเป็นอยู่
เรื่องอาหารการกิน จึงไม่ใช่เรื่องที่ทำให้ท่านต้องเป็น
อุปสรรคแต่อย่างใด

ท่านอยู่บ้านหลังเล็กเล็กนั้นกับคุณยายทองสุข
ด้วยจิตใจที่สมถะและสันโดษ พื้นที่เล็ก ๆ ของ
บ้านหลังนั้นก็คล้ายดั่งอาณาจักรที่กว้างใหญ่ไพศาล
สำหรับท่านแล้ว สมกับคำที่ว่า คับที่อยู่ได้ ท่านจึง

ใช้ชีวิตได้อย่างสบาย ๆ ภายในบ้านกุฏิหลังเล็กเล็กของท่าน ท่านใช้ชีวิตได้อย่างสบาย ๆ เหมือนอาณาจักรที่กว้างใหญ่ไพศาล ตลอดชีวิตของท่านที่อยู่กับหลวงพ่อดปากน้ำ ท่านไม่เคยเรียกร้องสิ่งใดเพิ่มเติมเลย ทั้งที่อยู่ อาหารการกิน เพราะท่านใช้ชีวิตอย่างนี้ได้อย่างสบาย ๆ คำว่า คับที่อยู่ได้สำหรับท่านแล้ว อาจ

จะใช้คำว่า ถึงที่จะคับ แต่ท่านก็อยู่ได้อย่างสบาย เพราะท่านไม่มีความรู้สึกว่า สถานที่คับแคบเหล่านั้น มันคับสำหรับท่านเลย

และเพราะท่านใช้ชีวิตอย่างนี้ ใจของท่านจึงทุ่มให้กับการปฏิบัติธรรมได้อย่างต่อเนื่องและอย่างดี ท่านทำหยุดทำหนึ่งในที่ทำวิชา เท่านั้นยังไม่พอ หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านยังคอยแนะนำคุณยาย สอนคุณยาย แม้กระทั่งเวลาที่จะไปรับประทานอาหาร หลวงพ่อท่านจะแนะนำคุณยายว่า “เอาใจจรดศูนย์กลางกายหรือเปล่าวะ” แค่นี้ก็มากพอสำหรับคุณยายแล้ว เพราะฉะนั้น แม้กระทั่งกินข้าวอยู่ ใจของคุณยายก็จรดศูนย์กลางกาย แล้วเข้ากลาง เข้าไปเรื่อยจนกระทั่งตอนนอน ใจของท่านก็จรดอยู่กับศูนย์กลางกายเข้ากลางเข้าไป เพราะท่านใช้ชีวิตของท่านอย่างนี้ ความเชี่ยวชาญในวิชาจึงได้เกิดขึ้นกับท่าน มันควรค่าแล้ว สำหรับคนที่มึนจิตใจมีคุณธรรมอย่างท่าน จะพึงได้พึงมี

สิ่งหนึ่งที่หลวงพี่ได้ฟังจากคุณยาย แล้วทำให้หลวงพี่ได้คิด เพราะเป็นสิ่งที่สะท้อนถึงจิตใจของท่าน คือ ท่านเคยเล่าให้ฟังถึงเรื่องการรับประทานอาหารที่พูดนี้ไม่ได้มีความตั้งใจเลยว่า จะพูดกระทบถึงใคร แต่สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ควรจะอยู่ในประวัติของคุณยาย เพราะเป็นการใช้อธิบายจิตใจและคุณธรรมของคุณยายได้ดี

คุณยายบอกว่า “สมัยที่เข้าไปวัดปากน้ำช่วงแรก ๆ ยายนะเป็นคนผอมบางทีเดียว พวกคนอื่นโดยเฉพาะในโรงครัว ก็มักจะนึกว่า ยายเป็นคนขี้โรค เป็นวัณโรค เขาก็จะรังเกียจ” และอาจเป็นเพราะคนที่อยู่ในครัวอยู่หน้าเตา ต้องใช้กำลัง เหนื่อยทั้งวัน ก็เลยแสดงกิริยาไม่งามบางอย่างกับคุณยายขึ้น เขาอาจจะไม่ได้มีความตั้งใจอยากจะกระทบอะไรมากนักหรอก แต่คุณยายเล่าให้ฟังอย่างนี้ “พอถึงเวลากินข้าว ยายก็ไปกินข้าว ปกติแล้วทางครัวเขาก็จะจัดสำหรับอาหารไว้สำหรับผู้ที่มาจากที่ทำวิชา แต่เพราะท่าทางยายคงจะขี้โรคนั่นแหละ พอเขาส่งจานข้าวให้ เขาก็

เลือกงานให้”

ถ้าเป็นเราโดนใครเลือกงานข้าวให้เนี่ย เลือดมันก็ขึ้นหน้าละนะ เสี่ยงมันก็พรั่งพรู หลวงพี่ก็ถามคุณยายว่า “เขาเลือกงานข้าวให้ แล้วยายเป็นอย่างไร ?” คุณยายท่านก็ตอบว่า “ยายก็เฉย ๆ” หลวงพี่ก็งง ๆ “ยายเฉย ๆ ได้อย่างไร ?” คุณยายท่านก็บอกว่า “ถ้าเราไม่เฉย ไปพล่งพล่าน ใจมันจะหายาบ ถ้าใจหายาบแล้ว ยายไปนั่งธรรมะก็จะหายาบ เต๋ยวจะสะดุด หลวงพ่อท่านถามแล้ว จะตอบไม่ได้ มันจะสะดุด”

แต่ทั้งหมดนี้ก็คือ ถึงแม้ว่าจะอยู่ในภาวะที่ไปกินข้าว ถูกเลือกงานข้าวให้ แต่ใจคุณยายจรดอยู่กับกลาง สิ่งกระทบภายนอกต่อคนที่ใจจรดอยู่ตรงกลาง อยู่ท่ามกลางความใสบริสุทธิ์แล้ว มันเป็นเรื่องหุ้มหิ้ม เพราะฉะนั้นที่คุณยายบอกว่า ยายเฉย ๆ ยายเป็นอย่างนั้นจริง ๆ นะจ๊ะ ท่านไม่เคยให้เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เข้ามามีปัญหาที่จะกระทบต่อจิตใจท่าน ที่จะเข้าสู่เรื่องของ การปฏิบัติเข้าสู่กลางเลย เป็นสิ่งที่บอกว่า แม้กระทั่ง

กินข้าว ใจคุณยายก็ยังจรรดอยู่กับศูนย์กลางกาย แล้วท่านก็ไม่เอาเรื่อง แล้วการไม่เอาเรื่องที่ใครมากระทบ ด้วยกิริยาก็ตาม วาจาก็ตาม ก็เป็นสิ่งที่คุณยายมีอยู่เป็นปกติ

ถ้าท่านใดได้ฟังที่หลวงพ่อดัมมชโยของเรา ได้เล่าถึงประวัติคุณยาย ที่มีใครมาพูดว่าท่าน แล้วคุณยายก็นิ่งหลับตาฟังเขาหนึ่งๆ เป็นอย่างนั้นจริง ๆ คุณยายไม่เคยให้สิ่งเหล่านั้นมาทำให้ใจขุ่น คุณยายฟังสิ่งเหล่านั้นได้เหมือนเป็นปกติ นี่คือคุณสมบัติที่อยู่ในตัวคุณยาย ที่เกิดขึ้นจากการที่ท่านสั่งสมเรื่องหยุดเรื่องหนึ่งต่อเนื่องกันมา

เพราะฉะนั้น บ้านหลังเล็กหลังนั้นจึงเป็นตั้งอาณัติที่ไพศาลสำหรับคุณยายของเรา ที่ท่านอยู่ได้เป็นปกติ แล้วท่านก็ไม่มี ความจำเป็นเลยที่จะต้องไปแสวงหาเพิ่มเติม เวลาก็ไม่ให้ด้วย ท่านจำเป็นที่จะต้องบริหารการใช้ชีวิต บริหารชั้นธ แล้วก็ทุก ๆ เรื่องท่านใช้ชีวิตอยู่ที่บ้านหลังน้อยหลังแรกหลังนั้นอย่าง

ผาสุกตลอดมา จนกระทั่งสิ้นหลวงพ่อวัดปากน้ำ ในปี พ.ศ. ๒๕๐๒ จนกระทั่งสิ้นคุณยายทองสุขอีกท่านหนึ่ง ท่านก็เริ่มได้ใช้ชีวิตที่เงียบ ๆ อยู่ระยะหนึ่งที่บ้านเล็ก หลังน้อยหลังนั้น

แล้วก็บ้านเล็กหลังน้อยหลังนั้น น่าจะเรียกว่าเป็น บ้านประวัติศาสตร์ทีเดียว เพราะว่าเป็นบ้านเล็กที่ใช้ในการเพาะบ่มคุณยายของเรา จนกระทั่งเติบโตใหญ่กล้าแข็ง ในทางธรรม แล้วยังมีโอกาสครั้งที่ ๒ ที่ยิ่งใหญ่ก็คือ ได้ต้อนรับคน ๆ หนึ่ง แล้วก็ได้บ่มเพาะคน ๆ นั้น ให้มาเป็นผู้นำของเราทุกคนในปัจจุบัน

ปี พ.ศ. ๒๕๐๖ หลวงพ่อธัมมชโยตอนนั้นเป็น นักเรียนอยู่สวนกุหลาบ กำลังสอบเข้ามหาวิทยาลัย และรอฟังประกาศผล ท่านได้ไปวัดปากน้ำครั้งแรก ใน เดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๐๖ เพื่อไปหาคน ๆ หนึ่ง ตาม หนังสือวิปัสสนาบันทึงสาร ที่ท่านได้อ่าน แล้วท่านก็ จำเอาไว้ หนังสือเล่มนั้นเรียกบุคคลผู้นั้นว่า “แม่อาจารย์ ลูกจันทร์” หลวงพ่อไปครั้งแรกไปถามหาชื่อ “แม่อาจารย์

หลวงพ่อัมมชโยเล่าว่า ท่านจำแม่นเลยว่า พบคุณยายครั้งแรก ขณะเดินสวนกัน ไม่ได้ไปหาที่บ้าน คุณยายพนมมือรับไหว้ “สวัสดีคุณ เออ ! เตี่ยยายไปธุระก่อนนะ แล้วเอาไว้อ่อยเจอกัน” ท่านทักแค่นี้ พุดแค่นี้ อาการเดินของคุณยายเป็นอย่างไร อยู่ในใจของหลวงพ่อัมมชโยท่านตลอด แม้กระทั่งตอนเล่าพอท่านเล่าให้ฟัง หลวงพี่ก็นึกตามท่าน ก็นึกออกตามนั้น เพราะคุณยายเป็นคนไว เดินเร็ว พอทักแล้วท่านเดินพนมมือรับไหว้ แล้วก็บอกว่า เอาไว้อ่อยเจอกันนะ แค่นั้นแล้วก็เดินไปเลย ไม่ได้หยุดคุยอะไรต่อ

เมื่อหลวงพ่อกับไปอีกครั้งหนึ่ง ท่านบอก ถึงได้พบคุณยายที่บ้านเล็กหลังน้อย กุฏิน้อยหลังเล็กเล็กหลังนั้นนั่นแหละ แล้วสถานที่แห่งนั้นก็เลยได้เป็นที่ปมเพาะ ที่คุณยายได้ทุ่มเทแนวทางการปฏิบัติธรรมที่ได้รับมาจากหลวงพ่อดาวพิกุล สู่หลวงพ่อัมมชโยของเราอย่างเต็มที่

คุณยายของเราใช้ศัพท์ว่า “ที่ยายถ่ายทอดให้ หลวงพ่อธัมมะนั้น ยายไม่ได้ปิดอะไรเลยสักนิดเดียว หุ้มเทให้หมด” แล้วบ้านน้อยหลังเล็กนี้ ก็ได้เป็น บ้านประวัติศาสตร์ เป็นที่บ่มเพาะของ ๒ ท่าน ที่เป็นครูและเป็นผู้นำของพวกเรา ก็คือ คุณยายและ หลวงพ่อธัมมชโย ด้วยประการฉะนี้

หลวงพ่อกำน้อยบ้านหลังเล็กมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๖ มาถึงปี ๒๕๑๐ บ้านเล็กหลังนั้นก็คงจะชราพอสมควร เพราะใช้มากกว่า ๒๐ ปีแล้ว หลวงพ่อกำน้อยก็เลยเป็นต้นบุญ รวบรวมปัจจัยสร้างบ้านขึ้นมาอีกหลังหนึ่ง อยู่ไม่ห่างจาก บ้านเล็กหลังแรกเท่าไรนัก แต่สร้างแล้วดูเหมือนจะ ใหญ่ขึ้นเป็นบ้านไม้ ๒ ชั้น

ตัวหลวงพ่อกำน้อยท่านเล่าให้ฟังในประวัติว่า การสร้าง บ้านหลังนี้ หลวงพ่อกำน้อยจะได้บุญกับคุณยายมาก เก็บเงินทุกบาททุกสตางค์ ที่มีเทกระเป๋ายเลย แล้วก็ อธิษฐาน ท่านเล่าว่า ท่านอธิษฐานเสียยาวเหยียดนะ ท่านจบอธิษฐานแล้วก็ร่วมบุญสร้างบ้านธรรมประสิทธิ์ขึ้น

บ้านธรรมประสิทธิ์ที่สร้างขึ้นนั้น หลวงพี่เคยเห็น
 ไปประกาศอนุโมทนาถวายบ้าน เพราะบ้านหลังนั้นสร้าง
 ในที่ของวัดปากน้ำ เมื่อสร้างเสร็จ ก็ทำไปประกาศถวาย
 วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ สร้างด้วยจตุปัจจัย ๕๐,๐๐๐ บาท
 ผู้ที่ดูแลงานก่อสร้าง ท่านเป็นผู้มีเมตตาเอื้ออำนวย
 สนับสนุนพวกเรามาตลอดหนทางที่เดียว ก็คือ
 พระเดชพระคุณพระราชโมลี หลวงพ่อเจ้าอาวาส
 วัดราชโอรสองค์ก่อน ท่านสร้างให้อย่างดี แข็งแรง เป็น
 สิ่งหนึ่งที่ท่านภูมิใจภูมิใจ
 เพราะสิ่งนี้ท่านตั้งใจสร้าง
 สนับสนุนผู้ประพฤติ
 ปฏิบัติธรรมจริง ๆ

พระราชโมลี (ณรงค์ จิตญาโณ)

ด้วยปัจจัย ๕๐,๐๐๐
 บาท เป็นบ้านไม้ ๒ ชั้น
 หนึ่ง ธรรมะกัน ได้ตั้ง
 หลายสิบคน ก็เกิดเป็น
 บ้านธรรมประสิทธิ์

ใกล้ ๆ ประตูนั่นแหละ เวลาไปเจอคุณยาย กราบ
คุณยาย ก็กราบท่านตรงนั้น เวลาที่ท่านสอนธรรมะ
ก็อยู่ตรงนั้น และเวลานอน ท่านก็ใช้บริเวณนั้นนอน

บ้านธรรมประสิทธิ์ จึงเป็นเหมือนกุฏิน้อยหลัง
เล็กเล็กสำหรับคุณยาย แต่มันเหมือนอาณาจักรที่
ไพศาลสำหรับคนสร้างบารมีอย่างท่าน ท่านบริหารชั้น
ก็อยู่ตรงนั้น ๓-๔ ตารางเมตรเท่านั้นเอง ไม่ได้มากมาย

แม้กระทั่งถึงตอนสร้างวัดแล้ว มึงงานมีการ ค่อยเรื่องงาน
เรื่องการก็ตรงนั้น

หลวงพี่ยังจำภาพหลวงพ่อทตตชีโว ในสมัยแรก ๆ
จะไปเบิกสตาจ์ คุณยายจะมีถุงกระดาศี่น้ำตาล ใส่
ปัจจัยที่สาธุชนทำบุญเอาไว้ เวลาหลวงพ่อทตตชีโวไป
ท่านก็จะหยิบถุงนี้ให้หลวงพ่อทตตชีโว มุมนั้นนะ เอ้า!
คุณเอาไปนับ ปัจจัยในถุงนั้นไม่เคยหมดเลยนะจะ
เริ่มต้นจาก ๓,๒๐๐ บาท แล้วก็ไม่เคยหมดเลย ใช้
สร้างวัดมาได้ตลอด ถุงกระดาศี่ใบนั้นน่าจะปิดทองเอาไว้
ตอนนี้ก็ไปก็สายไปแล้ว เพราะไม่รู้ไปอยู่ไหน

ชีวิตคุณยายเกี่ยวกับเรื่องอาหาร ถึงแม้มาถึงช่วงนี้
แล้ว ดูเหมือนว่าน่าจะสบายขึ้น คุณยายก็ยังคงให้
หลานไปเอามาจากโรงครัววัดปากน้ำ มีอาหารอะไรก็
รับประทานตามนั้น เวลาท่านรับประทานอาหาร ท่าน
ไม่ได้ใช้เวลามากมายเลย หลวงพี่ว่า ท่านเข้าไป
แป๊บเดียว ๑๐ กว่านาที ท่านเสร็จแล้ว

ชีวิตที่ดูเหมือนจะสบายขึ้น แต่หลวงพี่ไม่เคย
แม้กระทั่งจะได้ยินว่า คุณยายบอกหลานให้ไปซื้อ
ถ้วยเตี๋ย อาหารโรงทานมีอย่างไรรีบประทานตามนั้น
แล้วท่านก็มีความสุขอย่างนั้นเรื่อยมา ท่านรวบรวม
พวกเราเป็นหมู่คณะ ถ้าสิ่งใดเกี่ยวข้องกับงานแล้ว
คุณยายเต็มที แต่ชีวิตส่วนตัวของท่าน ท่านไม่เคย
เรียกร้องเอาอะไรเลย

ประวัติในช่วงนี้ เมื่อหลวงพี่นึกถอยหลัง นึกถึง
โบราณที่คนไทยมักจะพูดถึง เวลาแม่เลี้ยงลูก เวลาลูก
ปรารถนาอะไรสักนิดหนึ่ง แสดงอาการกิริยาต้องการ
อะไรสักหน่อยหนึ่ง แม่จะสัมผัสได้ แล้วก็ยินดีให้
สิ่งเหล่านั้นมีอยู่ในตัวคุณยาย ขอให้เป็นที่ดีเถอะ
คุณยายสนับสนุนเต็มที่ แต่พอถึงตัวคุณยายเอง
แม้ช่วงหลังจะมีลูกศิษย์ลูกหาเป็นใหญ่เป็นโต คุณยาย
ไม่เคยขออะไรจากลูกศิษย์ ที่จริงลูกศิษย์คนไหนถ้า
ได้ยินคุณยายขอว่า อยากได้อะไรสักอย่างหนึ่ง ที่เป็น
เรื่องส่วนตัวนี้ โอโฮ ! หลวงพี่ว่า ศิษย์คนนั้นจะ

เป็นปลื้มมากที่สุด แต่หลวงพี่ก็ไม่เคยได้ยินว่า คุณยาย
เรียกร้องอะไรจากลูกศิษย์เลย

แม้กระทั่งมาอยู่ที่วัดพระธรรมกาย
หลวงพ่อก็ไม่เคยเรียกร้องสิ่งใดจากหลวงพ่อก็ไม่เคย
คุณยายก็ไม่เคยเรียกร้องสิ่งใดจากหลวงพ่อก็ไม่เคย
เป็นแต่เพียงว่า หลวงพ่อก็ไม่เคยเรียกร้องสิ่งใดจากหลวงพ่อก็ไม่เคย
คุณยายต้องการอะไร อยากได้อะไร แล้วพยายามหามา
ให้เท่านั้น ในทางกลับกัน คุณยายพร้อมเสมอที่จะให้
กับลูกศิษย์ ก็เหลือแต่เราเท่านั้น ที่พร้อมจะให้กับ
ครูบาอาจารย์ได้เพียงใด แต่คุณยายก็ยังคงดูแลพวกเรา
ตลอดไป

คุณยายเคยพูดกับหลวงพี่ว่า “ท่าน ไม่ว่าใน
อนาคตมันจะเป็นยังไง ยายอายุมากขึ้น ถึงยายเป็น
อะไรไป ท่านไม่พ้นจากสายตาของยายหรอก ยายยังจะ
ดูแล ยังเห็นท่านอยู่” นี่คือการพูดของคุณยายที่ให้มา
กับหลวงพี่

อาคารปรนิมมิตวสวัตดี (กุฏิยาย)

เพราะฉะนั้น จงดีใจเถอะที่เรามีครูอย่างคุณยาย ท่านพยายามสร้าง ปูพื้นฐานให้กับพวกเรามาตั้งแต่ต้น อย่างต่อเนื่อง แล้วไม่เคยทอดทิ้ง ถึงในชีวิตของท่าน ท่านจะใช้ชีวิตอย่างสมณะและสันโดษ นั่นก็เป็น คุณธรรมของท่าน ซึ่งทำให้คุณยายเป็นคุณยายอยู่ เช่นทุกวันนี้ เพราะฉะนั้น คุณธรรมที่คุณยายมีอยู่ จะได้เป็นแบบให้แก่เรา ถ้าเราคิดว่า สิ่งนี้ดี พอเหมาะ แล้วนำไปประพฤติปฏิบัติ เราก็จะได้สิ่งดี ๆ ชีวิต

คุณยายมีแต่ให้ แล้วก็ยังยินดีให้กับพวกเราตลอดไป

คุณยายอยู่กุฏิน้อยหลังเล็กเล็ก เพราะความ
สมณะ สันโดษ ซึ่งเกิดขึ้นจากการอบรมใจเกี่ยวกับ
เรื่องหยุดเรื่องหนึ่งอย่างต่อเนื่องกันมา จึงทำให้ท่านมี
ความผาสุกในการสร้างบารมี ไม่ว่าจะตกอยู่ในสภาวะใด
ก็ตาม เพราะฉะนั้น เป็นสิ่งที่เราจะได้พุดถึงคุณธรรม
ของท่าน ระลึกถึงท่าน แล้วก็จะได้ตั้งใจทำสิ่งที่ดี ๆ
ที่คุณยายเคยสอนกันต่อไป แล้วสิ่งที่คุณยายตั้งใจและ
หวังเอาไว้จะสำเร็จกันนะจ๊ะ

ความสำเร็จในการปฏิบัติธรรมนั้น ไม่ได้
ขึ้นอยู่กับว่า จะต้องอยู่บ้านหลังโต ๆ แต่อยู่ที่
ใจของเราเองนี่แหละ

